**Stadskerk Nijmegen (OCP), 14 december 2025, 4e zondag van de advent, 'Gaudete', voorganger: ds. Paul Oosterhoff (PKN)**

**[Eerste lezing: Jesaja 35, 1-10]** (Nieuwe Bijbelvertaling)
1 De woestijn zal zich verheugen,
de dorre vlakte vrolijk zijn,
de wildernis zal jubelen en bloeien,
2 welig bloeien als een lelie,
jubelen en juichen van vreugde.
De woestijn tooit zich met de luister van de Libanon,
met de schoonheid van de Karmel en de Saron.
Allen aanschouwen de luister van de HEER,
de schoonheid van onze God.
3 Geef kracht aan trillende handen,
maak knikkende knieën sterk.
4 Zeg tegen het moedeloze volk:
'Wees sterk en vrees niet,
want jullie God komt met zijn wraak.
Gods vergelding zal komen,
Hijzelf zal jullie bevrijden.'
5 Dan worden blinden de ogen geopend,
de oren van doven worden ontsloten.
6 Verlamden zullen springen als herten,
de mond van stommen zal jubelen:
waterstromen zullen de woestijn splijten,
beken de dorre vlakte doorsnijden.
7 Het verzengde land wordt een waterplas,
dorstige grond een bronrijk gebied;
waar eenmaal jakhalzen huisden,
maakt dor gras plaats voor riet en biezen.
8 Daar zal een gebaande weg lopen,
die Heilige weg wordt genoemd,
geen onreine zal die betreden.
Hij is alleen voor het volk
dat over de weg gaat.
Dwazen dwalen er niet rond.
9 Leeuwen zullen daar niet komen,
een roofdier is er niet te vinden,
ze blijven er allemaal weg,
alleen zij die verlost zijn zullen daar gaan.
10 Wie door de HEER bevrijd zijn, keren terug.
Jubelend komen zij naar Sion,

gekroond met eeuwige vreugde.
Blijdschap en vreugde komen hun tegemoet,
gejammer en verdriet vluchten weg.

**[Epistel: Jakobus 5, 7-10]** (Nieuwe Bijbelvertaling)
7 Heb geduld, broeders en zusters, tot de Heer komt. Denk eens aan de boer, die geduldig blijft wachten op de kostbare opbrengst van zijn land, tot de regens van najaar en voorjaar zijn gevallen. 8 Wees net zo geduldig en houd moed, want de Heer zal spoedig komen. 9 Klaag niet over elkaar, broeders en zusters, want daarmee roept u het oordeel over u af. Bedenk dat de rechter voor de deur staat. 10 Neem een voorbeeld aan het geduldige lijden van de profeten die in de naam van de Heer spraken.

**[Evangelie: Matteüs 11, 2-11]** (Nieuwe Bijbelvertaling)
2 Toen Johannes in de gevangenis over het optreden van de messias hoorde, stuurde hij enkele van zijn leerlingen naar Hem toe 3 met de vraag: ‘Bent U degene die komen zou of moeten we een ander verwachten?’ 4 Jezus antwoordde: ‘Zeg tegen Johannes wat jullie horen en zien: 5 blinden zien en verlamden lopen, mensen die onrein zijn door een huidziekte worden gereinigd en doven horen, doden worden opgewekt en aan armen wordt het goede nieuws bekendgemaakt. 6 Gelukkig is degene die aan Mij geen aanstoot neemt.’
7 Toen ze weer vertrokken, begon Jezus met de mensen over Johannes te spreken: ‘Waar zijn jullie in de woestijn naar gaan kijken? Naar het wuiven van het riet in de wind? 8 Wat zijn jullie dan gaan zien? Een mens die rijk gekleed ging? Welnee, wie rijk gekleed is verkeert in koninklijke kringen. 9 Maar wat zijn jullie dan wel gaan zien? Een profeet? Jazeker, zeg Ik jullie, en zelfs meer dan een profeet. 10 Hij is degene over wie geschreven staat: “Let op, Ik zend mijn bode voor Je uit, hij zal een weg voor Je banen.” 11 Ik verzeker jullie: onder allen die uit een vrouw geboren zijn is nooit iemand verschenen die groter was dan Johannes de Doper; maar in het koninkrijk van de hemel is de kleinste nog groter dan hij.

**[overweging:]**
Advent, advent is een tijd om te verwachten, wachten op wat komen gaat,

Wat verwachten we eigenlijk? Vrede op aarde? Een rechtvaardige samenleving? Wie goed doet, goed ontmoet?

En dan hebben we vandaag de derde adventzondag, zondag Gaudete, zondag verheugt u!

Ik weet niet hoe het u vergaat, maar persoonlijk heb ik wel eens tijden meegemaakt waarop ik meer hoopvol, met meer vreugde naar de toekomst keek. Meer de verwachting dat er een ommekeer zou kunnen komen, een keer ten goede.

Ach, dat was in de tijd van Johannes de Doper natuurlijk niet veel anders. Het volk Israël stond onder grote druk. Overheersers die het daar voor het zeggen hadden, die bepaalde wat er gebeurde in hun land. Het was misschien niet zo erg als vandaag de dag in Soedan, of Oekraïne, of Gaza, maar toch: onvrijheid en willekeur was de dagelijkse praktijk.

We lazen van Johannes de Doper die in de gevangenis was gezet. En hij krijgt ook zo zijn twijfel. Jezus die hij aangekondigd had was al bezig met zijn tocht door het land, maar bij Johannes steekt de twijfel de kop op. Hij laat zijn vrienden aan Jezus vragen: Bent u diegene die komen zou of hebben we een ander te verwachten?

Jezus praat met zijn leerlingen over Johannes de doper. Wat hebben jullie in die woestijn daar waar Johannes predikte en doopte gaan zien. Een indrukwekkende man in rijke kleren? Welnee. Een kamelenmantel, iemand die zich voedde met sprinkhanen, een hippie.

Zouden we die Johannes herkent hebben als een bode van God, een voorbode van Jezus.

Ik heb me wel eens afgevraagd: Zou ik gegaan zijn? Zou u gegaan zijn?

Zijn boodschap ook nog radicaal als die van de profeten: Bekeer u, kom tot inkeer. Het koninkrijk van de hemel is nabij. Laat uw zonden afwassen in de doop.

Zou u gegaan zijn? Zou ik gegaan zijn? Ik weet het niet? Ik weet niet of ik op het juiste moment de boodschap van God versta.

Ook al zijn we er ons hele leven mee bezig. Van jongs af aan de boodschap van het evangelie gehoord, dan nog kan je je afvragen: Neem ik wel de goede afslag, herken ik wel het moment waarop Jezus me op de schouder tikt en aangeef dat hij me nu nodig heeft. Dat dit de tijd is om te verwachten, niet af te wachten, maar actief uit te zien naar de komst van Christus en daarnaar te handelen.

Want daar gaat het natuurlijk om. Johannes zei het al tegen de leiders van het volk die op hem afkwamen om zich te laten dopen. Denk nu niet dat je een streepje voor hebt omdat je van jongs af aan bezig bent geweest met God. Laat het liever zien in je daden dat je het begrepen hebt.

Hij zei het toen tegen de leiders van het volk. Hij zou het nu zeggen tegen de leiders van nu. Tegen Netanyahu. Bekeer je van je oorlogsmisdaden, van het uitmoorden en uithongeren van je broeder volk, roep je kolonisten tot de orde van de Thora van vrede en gerechtigheid.

Hij zou het zeggen tegen Poetin, als je weer eens een kaarsje aansteekt in je prachtige orthodoxe kathedraal, toon dan ook dat het je werkelijk ernst is, dat geloof, en stop met dat eindeloze bloedvergieten voor je eigen ego.

Hij zou het zeggen tegen Trump, als je jezelf weer eens een medaille om de nek hangt die vrede zou symboliseren, zorg er dan voor dat het je om werkelijke vrede gaat, geen vrede voor eigen economisch gewin, maar vrede voor kwetsbare mensen in het geding, Vrede en gerechtigheid die elkaar kussen.

Dat is wel lekker en mooi en noodzakelijk dat uithalen naar de wereldleiders van deze tijd, maar het komt als een boemerang op ons terug: Johannes en Jezus zeggen het natuurlijk ook tegen ons. Daar ontkomen we niet aan. Als je als gemeente van Christus nu zondag aan zondag met instemming het evangelie hoort, zorg er dan wel voor dat op maandag en

dinsdag de mensen aan je kunnen zien dat je van Christus bent, dat je iets van zijn goedheid, zijn liefde, zijn wijsheid toont in je doen en laten.

Dat zegt Jezus ook tegen de twijfelende Johannes in de gevangenis: kijk wat er gebeurt: blinden kunnen weer zien, doven krijgen gehoor, wie niet meer op eigen benen konden staan, krijgen weer eigen waarde, stevige grond onder hun voeten. Dat is de diaconie van onze gemeente, dat is het werk van een organisatie als het Huis van Compassie, mensen weer de kracht geven dat ze zelf kunnen zien en horen en lopen op eigen benen, dat is wat Jezus van ons vraagt in de tijd van het wachten.

Twijfel is er genoeg, wie zou niet twijfelen als hij onterecht in de gevangenis is gegooid, wie zou niet twijfelen als de bommen blijven vallen, wie zou niet twijfelen als de armoede om je heen zo groot is dat je je eigen kinderen niet eens fatsoenlijk te eten kan geven. Wie zou niet twijfelen. De wereld is nog lang niet zoals het zou moeten, maar dát is advent, niet bij de pakken neer gaan zitten, niet besluiteloos afwachten, maar verwachten dat er een keer komt en daar al vast op anticiperen door als gemeente van christus in je daden te laten zien dat je het begrepen hebt. Dat mensen weer nieuw zicht moeten krijgen, dat mensen die verlamd zijn door het verstikkende wereldnieuws weer een steuntje in de rug moeten krijgen waardoor ze weer zelf hun stappen kunnen doen. Dat wie doof is geworden voor het goede nieuws, weer opveren door een geluid van liefde en vrede, misschien wel door een geluid van ons.

En dan, als we dat kunnen waarmaken, dan wordt het inderdaad een zondag verheugd u. want dan laten we iets zien aan andere mensen dat Christus werkelijk in ons is herboren.

Jesaja bezong het al in zijn prachtige 35ste hoofdstuk, De woestijn zal bloeien als een roos. Trillende handen en knikkende knieën worden weer krachtig, de moedeloosheid verdwijnt. Gejammer en verdriet vluchten weg.

Jesaja bezong het al duizenden jaren geleden, en je kan je natuurlijk cynisch afvragen: waarom is dat  dan na al die duizenden jaren nog geen werkelijkheid. Maar je kunt je ook bedenken dat die woorden van Jesaja en later van Johannes en Jezus duizenden jaren lang mensen zoals jij en ik geïnspireerd hebben om er iets van waar te maken, iets van dat koninkrijk van God. Voeg je in die eindeloze rij en maak er iets van waar straks bij de koffie en morgen en overmorgen in je ontmoetingen met je medemens.

Verwachten is iets waarmaken van onze dienst in de wereld die zondag na zondag opnieuw begint.

***Paul Oosterhoff, pauloosterhoff@planet.nl***